

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/24/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201780
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011201780.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Ing. A. Z., nar. XX.XX.XXXX, K. XX, C. C., zastúpeného JUDr. Maricou Koreňovou, advokátkou so sídlom Jána Cikkera 8, Banská Bystrica, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vedúceho služobného úradu Ministerstva spravodlivosti SR, č. 23528/2011 zo dňa 31. augusta 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S/173/2011-38 z 12. decembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S/173/2011-38 z 12. decembra 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené rozhodnutie služobného úradu žalovaného zo dňa 14. augusta 2007 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. c/ zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 312/2001 Z.z.“). Z dôvodu, že žalobca porušil povinnosti vyplývajúce mu z § 53 ods. 1 písm. c/ zákona o štátnej službe plniť služobné úlohy osobne, zodpovedne, riadne a včas, ktoré porušenie spočíva v tom, že „na Krajskom súde v C. žalobca nainštaloval zariadenie na bezdrôtový prenos Wi-Fi, pričom uvedené zariadenie nebolo zabezpečené na oprávnené pripájanie sa, či už autorizovanými MAC adresami, kľúčovaním alebo heslami a pripojenie nebolo ani šifrované...; a v dôsledku žalobcovej neodbornej inštalácie vznikla možnosť neautorizovane sa pripojiť do privátnej siete súdu a získať tak neoprávnené informácie“. Krajský súd takto rozhodol, keď dospel k záveru, že žalobca, ako riaditeľ odboru informatiky na Krajskom súde v C. vydal pokyn na inštaláciu Wi-Fi zariadenia, čím porušil čl. 3 ods. 6 Inštrukcie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 7/2006 o používaní informačnej

počítačovej siete, pretože sprevádzkoval toto zariadenie bez schválenia sekciou justičnej informatiky a štatistiky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Taktiež tým, že je uvedené zariadenie bolo inštalované bez potrebného zabezpečenia predpísaného Výnosom Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky zo dňa 14. júla 2006, č. 1706/M-2006 o štandardoch pre informačné systémy verejnej správy, bol porušený § 25 ods. 1 uvedeného výnosu a zároveň aj čl. 4 ods. 11 Inštrukcie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 7/2006, pretože žalobca porušil povinnosť neumožniť cudzej osobe prístup do informačnej počítačovej siete. Krajský súd ďalej dôvodil, že pokiaľ ide o otázku, či žalobca porušil služobnú disciplínu závažným spôsobom, čo je podmienkou pre postup podľa § 40 ods. 2 písm. c/ zákona o štátnej službe, je krajský súd toho názoru, že posúdenie závažnosti porušenia služobnej disciplíny je na úvahe služobného úradu, ktorý posudzuje intenzitu porušenia služobnej disciplíny s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. V danom prípade vedúci služobného úradu odôvodnil správne uváženie tým, že osoba v postavení vedúceho zamestnanca priamo zodpovedného za ochranu a bezpečnosť informačného systému súdu si musí byť vedomá svojho konania a jeho následkov a preto umožnenie nekontrolovaného prístupu k citlivým informáciám nachádzajúcim sa v informačnom počítačovom systéme súdu vlastným iniciatívnym konaním, hoci aj bez priameho úmyslu spôsobiť takýto stav, je závažným porušením služobnej disciplíny odôvodňujúci skončenie služobného pomeru. Podľa názoru krajského súdu toto správne uváženie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom a preto súdu nepatrí zasahovať do uvedenej diskrečnej právomoci služobného orgánu.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie Vedúceho služobného úradu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 31. augusta 2011 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a zároveň žalovaného zaviazne zaplatiť žalobcovi trovy konania podľa vyčíslenia v písomnom vyhotovení rozhodnutia. Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na doterajšiu celú genézu prípadu a podľa žalobcu krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia neuviedol, ako dospel k predmetnému záveru, pričom podľa názoru žalobcu z dôvodov napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akými konkrétnymi skutočnosťami a úvahami bol krajský súd pri vydaní predmetného rozhodnutia vedený. Poukázal tiež na ustanovenie §§ 40 ods. 2 písm. c/, 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe, ako i ustanovenia § 32 ods. 1, 2, § 33 ods. 1, 2, § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Namietal, že krajský súd sa dôsledne nezaoberal obsahom administratívneho spisu žalovaného, pretože bol by zistil, že správny orgán prvého stupňa pred vydaním rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom v zmysle rozhodnutia zo dňa 14. augusta 2007 porušil okrem iných aj ustanovenie § 32 a § 33 zákona o správnom konaní, nakoľko žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k priebehu ani k výsledkom kontroly, ktorú mal vykonať generálny riaditeľ sekcie justičnej informatiky a štatistiky dňa 13. augusta 2007 na odbore informatiky na Krajskom súde v C.. V tejto súvislosti došlo k porušeniu zásady materiálnej pravdy, ktorá je jednou zo základných zásad správneho konania, na základe ktorej rozhodnutia správnych orgánov musia vždy vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Napadnuté rozhodnutie žalovaného je založené výlučne na hypotetických úvahách žalovaného bez toho, aby žalovaný v rámci svojej rozhodovacej činnosti mal svoje úvahy a tvrdenia preukázané akýmkoľvek relevantným dôkazom, napr. znaleckým dokazovaním, príp. iným relevantným spôsobom, ktorým by bolo možné jednoznačne a nespochybniteľne preukázať, že v dôsledku konania, nekonania, príp. opomenutia konania žalobcu vznikla reálna hrozba neautorizovaného pripojenia sa do privátnej siete Krajského súdu C., a teda z uvedeného dôvodu ku vzniku možnosti nebezpečenstva úniku alebo neoprávneného získania informácií z danej siete. Žalobca tiež opätovne poukázal na to, že zákon o štátnej službe v žiadnom zo svojich ustanovení nešpecifikuje, aké konanie, nekonanie, opomenutie konania, alebo, aké iné porušenie služobnej disciplíny, a v akej intenzite je možné kvalifikovať, ako závažné, pričom rovnako nemá tiež vedomosť o tom, že by v rámci rezortu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky existoval interný normatívny právny akt, ktorý by jednoznačne zadefinoval obsah a rozsah pojmu „závažné porušenie služobnej disciplíny“. Žalobca má za to, že nie je možné pripustiť, aby si orgány štátnej správy svojvoľne privlastnili právo a kompetencie vykonávať bez akéhokoľvek právneho základu - výklad nejasnej a neurčitej právnej normy obsiahnutej v § 40 ods. 2 písm. c/ zákona o štátnej službe a navyše v neprospech žalobcu, čo je v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Žalovaný nemôže odstrániť nezákonnosť napadnutého, ani prvostupňového rozhodnutia

tým, že až v priebehu súdneho konania obsah žalobcom napadnutých rozhodnutí dodatočne vysvetlí. Žalobca poukázal na to, že súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu v tom zmysle, či procesné pochybenie správneho orgánu trpí takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Podľa žalobcu, ak správny orgán vydal rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby účastníkovi oznámil začatie správneho konania a neumožnil mu vyjadriť sa k veci pred vydaním samotného rozhodnutia, ide o procesné pochybenie správneho orgánu, a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave je preto podľa žalobcu nesprávny, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky sa písomne ku odvolaniu žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave vyjadrilo a žiadalo, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Vo vzťahu k otázke porušenia služobnej disciplíny závažným spôsobom žalovaný trvá na argumentoch a stanovisku, ktoré uviedol vo vyjadrení zo dňa 15. decembra 2000, jednak k žalobe žalobcu. Žalovaný uviedol, že zákon o štátnej službe taxatívne nestanovuje, čo sa považuje za závažné porušenie služobnej disciplíny a posúdenie závažnosti konania štátneho zamestnanca vo vzťahu k intenzite porušenia služobnej disciplíny je ponechané na úvahe príslušného služobného úradu rozhodnúť o skončení štátnozamestnaneckého pomeru štátneho zamestnanca. Určujúce sú pritom konkrétne skutkové okolnosti prípadu, teda spôsob, akým k porušeniu služobnej disciplíny došlo, zavinenie štátneho zamestnanca, následky, ktoré porušenie povinností spôsobilo, resp. v niektorých prípadoch len mohlo spôsobiť, ako aj ďalšie skutočnosti osobitného charakteru, vyplývajúce z povahy odvetvia štátnej služby, pri výkone, ktorej malo dôjsť k porušeniu služobnej disciplíny. V danom prípade správne uváženie žalovaného pri posudzovaní intenzity porušenia služobnej disciplíny nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolania oboch účastníkov nie sú dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá O.s.p. je pri preskúšaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správneho orgánu na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú (na rozdiel od tvrdení žalobcu) obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu k dôvodom podaného odvolania žalobcu, s

ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že žalobca, o.i. namietal skutočnosť, že nesúhlasil so spôsobom, akým sa krajský súd vysporiadal s jeho námietkami, namietal v podstate nepreskúmateľnosť rozhodnutia krajského súdu nesúhlasiac s jeho dôvodmi, poukazujúc na viaceré skutočnosti, že rozhodnutie krajského súdu je neopodstatnené a nezákonné, ktoré bolo potrebné v ďalšom konaní zrušiť.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal, a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp.zn. IV. ÚS 115/03, či sp.zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil* III/1997).

Európsky súd pre ľudské práva, ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp.zn. III. ÚS 209/04, sp.zn. IV. ÚS 112/05, sp.zn. I. ÚS 380/08, sp.zn. III. ÚS 172/2010, či sp.zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so žalovaným, že hmotnoprávnou podmienkou skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním z dôvodu uvedeného v § 40 ods. 1 písm. c/ zákona o štátnej službe, nie je existencia písomného upozornenia na možnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, respektíve opakované porušenie služobnej disciplíny štátneho

zamestnanca a preto je tvrdenie žalobcu, že sa počas trvania štátnozamestnaneckého pomeru nedopustil žiadneho iného porušenia služobnej disciplíny, právne irelevantné.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.